

ПСИХОЛОГОТ

Б. А. Парис

За Марго,
која ја направи книгава многу подобра

ВО МИНАТОТО

Канцеларијата ми е мала, совршена и минималистички уредена. Украсена е со смирувачки сиви тшонови и во неа има само две фошелји; една голема, удобна сива фошелја за клиентите и една свеќла кожена за мене. Од десната страна на мојата фошелја има мала масичка за бележникот, на ѕидот има неколку закачалки за закачување на палатата и тшоа е тшоа. Проспоријата наменета за тшераија за релаксирање е зад вратата од десната страна. Сидовите во неа се со најсветлата розова нијанса и без никакви прозорци, само со две ѕидни лампи што фрлаат ѕлатни-кава светлина врз креветот за масажа.

Низ подготворените ролетни од прозорецот во канцеларијата можам да го видам секој што ќе ми дојде на врата. Ја очекувам новата клиентка да присијдне и се надевам дека ќе биде тшочна. Ако доцни – та, ќе добие минус од мене.

Доаѓа со задоцнување од само две минути, што можам да ја го прослдам. Брзо ја качува скалите, несигурно погледнува наоколу кога засвонува, а рамењата ја се некако зрчени, небаре се плаши дека некој може да ја препознае. Што е сосем неопходно, со оглед на тшоа што на ѕидот немам никаква ознака за услугите што ја нудам.

Ја пуштам внатре и ја велем да се раскотои. Си седнува во фошелјата, та ја пушта чантата до ѕидалата. Носи здолниште во тшемносина боја, бела кошула, косата ја е собрана во коњско опавче и изгледа како да дошла на разговор за работата. И добро е што така гледа на средбава.

Не ѝрифаќам коџо било. Едносџавно мора совршено да ми одџовара.

Ја ѝрашувам дали ѝ е доволно џојло. Сакам да џо држам ѝрозореџој оџворен, но ѝролејџџа сџе уџџе не е ѝреџојена во лејџо, ѝа морав да вклучам џреење. Поџледнувам низ ѝрозореџој, ѝ давам време да се смесџи, а вниманиеџо ми џо ѝривлекува џраџаџа џџо еден авион ја осџава врз небоџо. Слушам џивко ѝрочисџување на џрлоџо, ѝа ѝовџорно џо насочувам вниманиеџо врз клиентџкаџа.

Го врџам џелоџо кон неа, целосно влеџувам во својаџа улоџа на ѝсихолоџ и ѝ џи ѝосџавувам сџандардниџе ѝрашања. Прваџа средба, на некој начин, е и најзодовнаџа.

„Не се чувџивувам ѝријајџно“, вели на ѝоловина од разџоворџи.

Го кревам ѝоџледоџи од бележничкоџи во којџџо џи заџишував важниџе информации.

„Сакам да знаеш и да заџомниш, дека сџе џџо ќе изџовориш во оваа ѝросџорија е сџроџо доверливо“, ѝ велам.

Кимнува. „Само се чувџивувам неверојајџно виновно. Зоџџо се чувџивувам џолку несреќно? Имам сџе џџо сакам.“

Ги заџишувам зборовиџе „среќа“ и „вина“ во бележничкоџи, ѝа се навалувам нанайрег за да ја ѝоџледнам ѝраво во очи.

„Знаеш ли во џџо верувал Хенри Дејвид Торо? ‘Среќаџа е како ѝејеруџка; колку ѝовеќе ја бркаш, џолку ѝовеќе џи беџа. Но џџом џо насочиш вниманиеџо на друџи неџџа, џаа едносџавно си доаџа и џи слеџува врз рамењаџа.“

Се насмевнува и најѝосле се оџуџџа. Знаев дека ќе ѝ се дојагне.

ЕДЕН

Звукот на возбудени гласови ми го одвлекува вниманието од кутијата книги што ја отпакувам. Беше толку многу тивко цел ден што тешко ми е да поверувам дека се наоѓам во Лондон. Во Харлстон ќе ги слушав вообичаените надворешни звуци: птици, по некој автомобил или трактор, а некогаш и коњ. Но, тука, во Кругот, сè е тивко. Дури и со отворени прозорци одвај се слуша нешто. Сосем поинаку од она што го очекував, што претпоставувам дека е добар знак.

Од горниот прозорец во работната соба на Лео погледнувам надолу кон патот пред куќата. Една жена со руса, речиси бела кратка коса, облечена во шорцови и маица по прерамки, прегрнува друга жена, висока, слаба и со бакарноцрвена коса. Знам дека поситната жена ни е сосетка, бидејќи ја видов доцна вчеравечер пред куќата со број 5, како заедно со некој маж извлекуваат куфери од багажникот на автомобилот. Другата жена не сум ја видела досега. Но личи како да припаѓа тука, со темноси-ни фармерки што се како скроени за неа и беспрекорно испеглана бела маица по кратки ракави, припиена за обликуваното торзо. Треба да се тргнам, бидејќи ако погледнат кон куќата би можеле да ме видат како ги набљудувам. Меѓутоа, со оглед на тоа што горам од желба за друштво, не се поместувам ни милиметар.

„Планирав да ти се јавам штом завршам со трчање, жими сè!“, вели ситната жена.

Високата жена одмавнува со главата, но во гласот ѝ се слуша насмевка. „Џабе ти е, Ив. Те очекував вчера.“

Ив – значи, така се вика – се смее. „Кога пристигнавме беше десет часот вечер, па си реков дека е предоцна за да те вознемирувам. Кога се вративте вие?“

„Во саботата, за да можат децата да се подготват за денешното тргнување на училиште.“

Ненадеен ветар ги размрдува лисјата на белите јаворови дрвја со коишто е обрабен малиот плоштад спроти куќата, а со себе го носи останатиот дел од одговорот на жената. Многу е убаво овде, како да е дел од филмска сцена што прикажува префинет живот во еден главен град. Воопшто не ни верував дека постојат вакви места, сè додека Лео не ми ги покажа сликите, па дури и тогаш ми се чинеше предобро за да биде вистинито.

Погледот ми го привлекува комбе за селидба, кое минува низ црните порти на влезот од Кругот, точно спроти нашата куќа. Врти по левата страна од патеката во форма на потковица и продолжува бавно да се движи. Можно е да е за кај нас, со оглед на тоа што Лео го полни нашиот нов дом со нешта за кои не сум сигурна дека воопшто ни се потребни. Вчера ни пристигна прекрасна, но непотребна, огромна стаклена вазна, па тој сто години шеташе низ дневната соба со вазната во преградка обидувајќи се да ѝ го пронајде вистинското место, за да ја смести на крајот до стаклените француски врати што водат до терасата. Но комбето нè одминува и застанува пред куќата до нас, а јас доаѓам уште поблиску до прозорецот, желна да ги видам соседите од број 7. Изненадена сум кога од вратата излегува повозрасен маж. Не знам зошто – веројатно затоа што Кругот е релативно нова градба среде Лондон – па затоа не очекував да видам постари лица што живеат тука.

По неколку минути, комбето си заминува, а јас го враќам погледот кон местото каде што стојеа Ив и другата жена. Посакувам да бев посамоуверена и да отидев да се запознаам со нив. Откако се доселивме пред десет дена, запознав само една личност, Марија, од број 9. Сместуваше три момчиња со истата густа темна коса како мајка им, плус два прекрасни златни лабрадори во црвен автомобил. Ми рече „здроаво“ преку рамења, па разменивме

неколку зборови. Марија ми објасни дека повеќето од жителите се сè уште на одмор и ќе се вратат дури при крајот на месецот, пред почнувањето на училишната година во септември.

„Ги запозна ли?“ гласот на Ив повторно ми го привлекува вниманието, а по начинот на којшто ја насочува главата кон куќата, сфаќам дека зборува за мене и Лео.

„Не.“

„Да го сториме тоа сега?“

„Не!“ Гневниот одговор на другата жена ме тера да направам отстапам еден чекор, подалеку од прозорецот. „Зошто би сакала да ги запознаам?“

„Не биди смешна, Тамсин“, ја смирува Ив. „Нема да можеш да ги игнорираш, особено не во едно вакво место.“

Не сакам да го слушнам останатиот дел од она што го кажува Тамсин. Бегам во сенката од куќата, а срцето силно ми бие. Посакувам Лео да е тука. Утрово замина за Бирмингем и ќе се врати дури во четврток. Малку се чувствувам виновно што ми олесна кога го видов како заминува. Изминатите две седмици беа мошне напнати, можеби поради тоа што не сме навикнати да минуваме толку многу време еден со друг. Откако се запознавме, пред околу осумнаесет месеци, одржувавме врска на далечина и се гледавме само за викенди. Дури првото утро овде, кога се напи сок од портокал право од шишето и го врати назад во ладилникот, сфатив дека не му ги познавам сите навики и лоши особини. Знам дека е љубител на добар шампањ, дека спие на левата страна од креветот, дека сака да си ја потпира брадата врз мојата глава и дека толку многу шета низ Обединетото Кралство, што мрази да патува и затоа нема ни пасош. Сепак, има уште многу работи што треба да ги дознаам во врска со него, па додека седам на врвот од скалите на нашиот нов дом, а нежниот сив тепих ми ги топли голите стапала, веќе почнува да ми недостасува.

Не требаше да го прислушвам разговорот на Ив, знам, но само поради тоа не ме болат помалку зборовите на Тамсин. Што ако никогаш не стекнам пријатели на ова

место? Токму од тоа се плашев кога Лео првпат ме праша дали сакам да се вселам со него во Лондон. Ми вети дека сè ќе биде во ред – само што кога му предложив да организираме забава за новото вселување и така да ги запознаеме сите што живеат тука, не беше пресрекен за идејата.

„Ајде прво да ги запознаеме сите, пред да почнеме да ги каниме дома“, ми рече.

Но што ако не ги запознаеме? Зарем не сме ние оние што треба да го направат првиот чекор?

Го извлекувам мобилниот од џебот и кликнувам врз иконата на апликацијата за комуникација Ватсап. Додека разговараме, Марија се понуди да нè додаде мене и Лео во групата за Кругот, па ѝ ги дадов нашите броеви. Досега не сме пишале никому ништо, а Лео сакаше да излезе од групата кога почнаа да ни стигаат пораки за исчезнати пратки и информации за одржување на малото игралиште на плоштадот.

„Лео, немој!“, му реков, срамејќи се од тоа дека луѓето би го сметале за дрзок. Па се согласи само да ги исклучи известувањата за пораките.

Погледнувам кон екранот. Денеска има околу дванаесет нови пораки, а додека ги читам се растажувам. Главно се пораки за добре дојде од одмор и желби за поскоро гледање, почнување со јога, покани за возење велосипед, играње тенис и слично.

Размислувам неколку минути, па почнувам да пишувам.

Здраво на сите, ние сме новите соседи од број 6. Би сакале да се запознаеме, па ве каниме на пијачки в сабота, од 7 часот навечер. Пишете ни ако доаѓате. Алиса и Лео.

Пред да можам да се предомислам, притиснувам врз „испрати“.

ДВА

„Ете каде си била“, вели Лео и влегува во кујната со неколку валкани чаши во рацете. Ги става до мијалникот и ја трга косата од челото. „Ќе дојдеш во градината? Го пропушташ сиот разговор.“ Ја крева едната веѓа. „Штотуку ме предупредија колку е важно кантите за ѓубре да ни бидат на видно место за време на собирањето отпад, а никако да не ни се скриени некаде од страна.“

„Леле“, вела меејќи се. „Не би ни знаела што да кажам на тоа.“ Отворам кесе чипс, ја истурам содржината во чинија и спасувам неколку парчиња што се излеваат надвор од чинијата. Вештачкиот мирис на тартуф ми ги исполнува ноздрите. „Ќе ти се придружам веднаш штом сите ќе пристигнат, ти ветувам. Некој мора да биде тука и да отвора врата.“

Сомничаво гледа во чинијата. „На што имаат вкус?“

„Пробај.“

Зема едно, го става во уста и го збрчкува носот.

„Мртви тела“, вели, „имаат вкус на мртви тела.“

Се смеам, бидејќи го разбираам зошто така мисли. Имаат силен земјен вкус. Зема уште едно парче чипс и прави драматична гримаса, а мене ми е мило што е конечно опуштен. Се изнервира кога му кажав дека сум ги поканила сите кај нас на гости. Веста му ја соопштив во четвртокот вечер, кога се врати од тридневната посета на Бирмингем. Надвор беше пеколно жешко, а тој делуваше испотено и многу луто.

„Мислев дека се договоривме да почекаме“, рече повлекувајќи ја јаката од кошулата.

Гризењето на совеста ме натера да посегнам по шише вино, со надеж дека така ќе успеам да постигнам примирје.

„Само на пијачки“, му реков, сосем свесна дека треба да го одбегнувам зборот „забава“.

„Кого покани?“

Му го подавам шишето додека буричкам во фиоката во потрага по отворач. „Само луѓето од тука.“

„Значи – сите?“

„Да. Но станарите од број 3 не можат да дојдат, а од број 9 ќе дојде или Марија или Тим, што значи дека би имале најмногу дваесет и еден гостин.“

„Кога доаѓаат?“

„В сабота.“

„Оваа сабота?“

„Да.“

Беше молчелив цела вечер, а вчера отиде да се види со партнерот на Ив, Вил. Ги гледав од прозорецот додека разговараа на тремот, загрижена да не му кажува на Вил дека сме направиле грешка и дека ќе мора да им откажеме. Но кога влезе дома, рече дека ќе оди да купи пиво и шампањ, а мене ми падна камен од срце.

„Како е шампањот?“ Го прашувам сега. „Ќе имаме ли доволно?“

„Не ако продолжам да го пијам со ова темпо!“

Го препознавам гласот на Ив и погледнувам преку рамото на Лео. Ја здогледувам како стои во ходникот, со празна чаша во раката и со розови образи што ѝ одговараат со розовите врвови што ги додала на русата кратка коса. „Превкусно е! Не знам дали ќе можам да продолжам да пијам просеко во иднина.“

Официјално се запознав со Ив дента по нејзиниот разговор со Тамсин пред мојот прозорец и веднаш ми се

допадна. Не само што – за разлика од Тамсин – се чинеше желна да нè запознае мене и Лео, туку беше топла и мила и се чинеше како да разбира дека не е лесно да се доселиш некаде каде што сите други веќе се познаваат. Таа и Вил се доселиле во Кругот пред осумнаесет месеци, па сето ова беше релативно ново и за нив.

Лео се врти. „Мислам дека сите се дојдени, Ив, зарем не? Алиса е загрижена дека нема да го чуе своното од надвор.“

„Вил само што пристигна од проба, па мислам дека сите се тука, освен Марија и Тим“, вели. „Но како да видов порака на Ватсап дека имале проблем со наоѓање дадилка?“

Земам три шишиња шампањ од ладилникот и ѝ подавам едно нејзе, а две на Лео. „Да, Марија рече дека едниот ќе дојде ако може.“

Ив се насмевнува. „Имаат три момчиња, па добро разбираам што значи проблем со дадилка. Прекрасни се, но мошне гласни.“

„И Едвард и Лорна не се тука“, велам, бидејќи го научив името на постариот сосед и неговата сопруга. „Отидов до кај нив за да се претставам и да се уверам дека ја виделе поканата, но рекоа дека не знаат дали би можеле да дојдат.“

„Не знам дали сакаат вакви забави“, вели колебливо Ив. „Искрено, мислам дека нема да дојде никој друг, но зошто не ја оставиш вратата подотворена?“ Ив го прегрнува шишето врз градите, небаре се плаши дека некој може да ѝ го украде. „Па во случај да дојдат Тим или Марија, ќе можат самите да си влезат.“

На момент се двоумам. Во Харлстон никогаш не би ми било проблем да ја оставам вратата отворена, но животот во градот е поинаков. Чувствувајќи ја мојата непријатност, Лео ме бакнува во тилот.

„Не грижи се“, ми вели. „Улицата е затворена со ограда и порта, никој не може да влезе освен ако не го пушти некој што живее тука.“

Му се насмевнувам. Има право, а секако морам да ги победам предрасудите за животот во Лондон. Се движам по ходникот, но пред да успеам да ја отворам вратата, некој зазвонува. „Веднаш доаѓам!“, му довикувам на Лео преку рамо. „Само да отворам.“

Ја отворам вратата и здогледувам висок, згоден маж во панталони и прекрасно ленено сако. Стои на неколку чекори од мене и ме гледа со сивите очи.

„Ти си сигурно Тим“, велам насмеано. „Јас сум Алиса. Повели, влез.“

„Здраво, Алиса, мило ми е.“

Влегува во ходникот и ја наведнува главата под стаклениот лустер. Неколку секунди никој не вели ништо.

„Ја знаеш куќата од претходно?“, го прашувам, прекинувајќи ја тишината.

„Не, не баш. Но знам дека сте реновирале.“

„Само на горниот кат. Направивме поголема спална соба така што срушивме еден сид.“

„Звучи одлично. Се обидувам да ја замислам.“ Погледнува кон скалите. „Во предниот или задниот дел?“

„Задниот. Ќе ти покажам, ако сакаш“, додавам со насмевка, бидејќи нема да биде првпат вечерва да се качувам по скалите. Сите дванаесет куќи во Кругот биле начелно идентични, иако оттогаш биле направени одредени промени кај некои од нив. Неколкумина од гостите беа заинтересирани како сме го искористиле истиот простор што го имаат и тие.

„Одлично, навистина би сакал да видам“, одговара и тргнува по мене.

„Значи, Марија е жртвеното јагне вечерва“, велам кога доаѓаме до горе.

„Молам?“

„Таа останала дома со момчињата. Рече дека сте имале проблем да најдете дадилка.“

Кимнува. „Точно, не успеавме. Почнува училишната година, па веројатно и тие сакаат да си излезат со друштво.“

Ја отворам единствената врата од десната страна. Тој доаѓа по мене, а звуци на џагор и смеа доаѓаат од градината низ отворените прозорци.

„Прекрасно“, вели Тим додека разгледува наоколу. „Мислам дека никогаш не сум видел толку голема спална соба.“

„Идејата беше на Лео“, велам. „Не ни беа потребни три спални соби, па затоа споивме две во една.“

„Се надевам дека нема да ѝ дадеш идеја за истото на Мери.“

„Мери?“ Го слушам заразното смеење на Ив и одеднаш очајно сакам да излезам надвор и да бидам дел од случувањата во градината. „Извини, мислев дека жена ти се вика Марија.“

Се насмевнува. „Да, но понекогаш ја викам Мери¹. Почна како шега, бидејќи има посетувано католичко училиште и некако прекарот ѝ остана.“ Погледнува кон плакарот што зафаќа половина од должината на сидот спроти прозорците. Длабок е и има прекрасни дрвени врати. „Не би ми пречело да имаме ваков плакар.“

Се насмевнувам, а тој излегува од собата, дозволувајќи ми да го одминам по скалите.

„Ти благодарам“, вели сериозно кога стигнуваме до ходникот. „За турата низ куќата.“

Покажувам кон градината. „Сите се надвор, така што земи си чаша и што сакаш за пиене. Одам само да ја затворам вратата.“

Длабоко вдишувам од тивкиот воздух во предниот дел од куќата, па продолжувам кон градината. Додека ја одминувам кујната, го забележувам Тим до мијалникот, како си полни чаша вода од чешма. Сакам да му кажам дека има ладна и флаширана вода надвор, но тогаш го забележувам Лео како мавта накај мене, па почнувам да се движам низ луѓето. Стои до Вил, кој театарлно гестикулира со рацете додека му објаснува нешто на Лео. Вил е актер, ѕвезда во подем, а со густата темна коса, правиот

1 Mary – англиска верзија за името на Богородица Марија (заб. на прев.)

нос и полните усни, дефинитивно е на пат да стане следниот миленик на публиката. Ив се жали дека не можат да отидат никаде без некој да го препознае, но се гледа дека потајно ѝ годи.

Додека им се доближувам, до нив доаѓа Џеф од број 8, кој е разведен, и – не, не можам да се сетам на името на другиот маж со портокалова коса. Дојден е со Тамсин, па сум малку претпазлива. Искрено, по она што го чув, зачудена сум што воопшто ми одговори на поканата на Ватсап и рече дека таа и сопругот – Камерон? Конор? – ќе дојдат во сабота. Можеби Ив ја убедила да дојде.

Го замазнувам белото фустанче и погледнувам низ градината во потрага по некој што стои сам. Но има само две групи на луѓе што со години се познаваат и со задоволство си муабетат. Оеднаш сфаќам дека сум странец на сопствената забава.

„Алиса, дојди ваму!“

Ја гледам Ив како стои на прсти и мавта накај мене. Земам чинија со чипс од масичката и тргнувам накај нив.

„Фин фустан.“ Го кревам погледот и го здогледувам мажот со портокалова коса како стои пред мене. Судејќи од четирите чаши што ги држи во огромната рака, веројатно ќе оди да ги наполни.

„Фала“, одговарам со насмевка. „Извини, не слушнав како се викаш.“

„Конор. Подобрата половина на Тамсин.“ Во гласот има трага на шкотски акцент.

„Па, не сум ја запознала официјално, но ќе го имам тоа на ум кога ќе ја видам“, велем.

Се смее и продолжува напред.

Манијак, си мислам додека го гледам како се движи. Потоа ме гризе совеста, бидејќи само се шегуваше со мене.

Продолжувам до местото каде што стои Ив со пријателите и можам да се заколна дека Тамсин малку подзамижува со очите кога ме здогледува.

„Само што зборувавме колку си храбра што се вселуваш тука“, вели, а Ив нежно ја удира. Со ситните локни и светлозелените очи, Тамсин е вистинска убавица.

И се насмевнувам. „Сигурна сум дека ќе се навикнам. Особено со толку фини соседи како вас“, додавам со цел да ја придобијам на своја страна.

Таа се мурти, а јас чувствувам дека не ѝ се допаѓам. Срцето ми тоне. Можеби Тамсин е една од оние жени што љубоморно си ги чуваат другарките за себе, па по мојот коментар си мисли дека сакам да им се вовлечам во друштвото. Мора да забавам.

„Зошто не се напиеш нешто?“, вели Кара, една убава бринета. Знам дека дојде со Пол, но не можам да се сетам во кој број живеат. Можеби број два? „Чипсот е превкусен. Каде го купи?“

„Од маркетот на Дин стрит“, вели Тамсин пред да можам да одговорам. Па воздржано ми се насмевнува. „Ги имам купувано.“

Остатокот од вечерта минува додека да трепнам. Кога си заминува и последниот гостин, најпосле почнувам да се чувствувам како да сум дома.

„Сите се многу пријателски настроени“, му велам на Лео додека ја полниме машината за садови со чаши. „Треба да почнеме да викаме мали групи луѓе на гости, за да можеме со сите вистински да си поразговараме.“

Ја крева веѓата. „Ајде прво да дознаеме кој е кој.“

„Веќе знам кој е кој“, го задевам. „Дали се запозна со Кара и Пол од број 2? Делуваат навистина фини.“

Се исправува. „Сигурен сум дека се. Но немој толку брзо да формираш мислења за луѓето, Алиса. И внимавај што споделуваш за себеси. Не сакам ова да биде како Харлстон.“

Зјапам во него, вчудовидена. „Зошто да не биде?“

Ме повлекува до себе, сакајќи да ги омекне зборовите.

„Бидејќи не сакам никој да ни ги знае приватните работи. Добро ни е и сами еден со друг, Алиса.“ Ме бакнува во уста. „Не ни треба никој друг.“

ТРИ

Мрзеливо го минавме саботното утро, најпрво во кревет до доцна, па потоа се префрливме во градината, каде што легнавме еден до друг на дрвени лежалки под портокалов чадор што Лео ги најде во гаражата. Воздухот е исполнет со мирис на јасмин, а книгата што ја читам ми лежи врз градите. Мрзеливо ја вратам главата кон Лео. Тој си ги проверува пораките на телефонот, па ме погледнува штом го чувствува мојот поглед врз себе.

„Пол ме покани да играме тенис следниот викенд“, ми вели. „А Конор ми пиша да ме потсети за состанокот на Здружението на жители од населба во четврток.“ Го остава телефонот во тревата, па посегнува кон мојата дланка. „За среќа, мислам дека нема да се вратам навреме од Бирмингем.“

„Јас можам да одам“, промрморувам и ги затворам очите кога му го чувствувам допирот.

„Мислам дека е повеќе машка работа.“

Ги ококорувам очите. „Леле, не сфатив дека сме отпувале во 50-тите кога се доселивме тука.“

Се насмевнува и легнува на страна, а сината маица по кратки му открива линија кожа над шорцовите. „Не обвинувај ме мене. Од она што ми го кажа Конор, по состанокот сите продолжувале кај него на виски. Трговец на виски е и наводно има неверојатна колекција дома.“

„А жените не пијат виски“, велам суво. Се навалувам кон него и го бакнувам, среќна што го гледам опуштен.

„Што мислиш, кога ќе завршиш со работата во Бирмингем?“

„За неколку недели, се надевам.“ Се насмевнува. „Одвај чекам да можам да си доаѓам дома кај тебе секоја вечер. Тоа е сè што посакувам уште од моментот кога ме удри со автомобилот на оние семафори.“

Почнувам да се смеам. „Добар обид. И двајцата знаеме дека ти ме удри мене.“

„Не те удри“, се буни, но и тој се смее. „Те чукнав и тоа многу малку.“

Во право е, навистина ме удри толку малку што одлучив дека не вреди ни да излегувам од автомобилот за да ја проверам штетата, главно затоа што беше ужасно влажен јануарски ден. Но тој ми дојде до прозорецот и ми тропна врз стаклото, гестулирајќи ми на дождот да го отворам.

„Жал ми е“, рече, а капки дожд му се тркалаа по лицето. Во меѓувреме се беше вклучило зеленото светло на семафорот, па останатите автомобили почнаа да нè одминуваат, но тој ми се доближи уште поблиску и јас се фатив како зјапам во неговите кафеникавозелени очи, кои истовремено му беа полни со восхит и каење.

„Нема никаква штета“, му реков. „Навистина, одвај го почувствував ударот.“

„Можно е да има некаква штета“, ми одговори. „Сигурно барем малку ти го оштетив автомобилот.“

„Во ред е, најискрено“, ми се допаѓаше начинот на којшто неговата влажна коса му беше залепена за челото, трагите од влакненца врз брадата, и почнав да посакувам навистина да постои некаква штета, за да имам причина да продолжам со разговорот. Можеби треба да проверам. Го одврзав појасот. „Дали ќе ти биде полесно ако погледнам?“

Отидов до задниот дел од автомобилот, штитејќи се со капутот од дождот и се наведнав да го проверам браникот. Имаше само една најминијатурна гребнатинка за која не би можела да се заколнам дека не е од претходно, бидејќи пред само неколку недели се удрих во приколката за коњи на другарка ми Деби.

„Можно е да има некоја внатрешна штета што не може да се види, па да ти дадам свои податоци во случај да не ти падне браникот некаде по пат?“

Се насмевнав. „Ако инсистираш.“

„Да.“ Извлече картичка од паричникот и ми ја подаде. „А сега инсистирам да ми ги дадеш и ти своите податоци, во случај да не ти падне браникот и ти е незгодно да ми се јавиш?“

Лео Кертис, прочитав врз визит-картичката. Советник за управување со ризици.

„Немам визит-карта, но можам да ти го дадам својот број“, му реков.

Ми се јави уште истата вечер.

„Само сакав да проверам да не се појавија некои задоцнети штети?“

„Во ред сум, а и автомобилот е во ред“, го уверив.

„Во тој случај, можеби би можеле да го прославиме фактот што е сè во ред“, даде предлог, на што се насмеав. „Дали би сакала да излезеш на вечера со мене?“

„Мислам дека тоа би било малку тешко“, велеам тажно.

Следуваше засрамен молк. „Прости ми, требаше да си претпоставам...“

„Не, не мислев така“, набрзина го сецнувам. „Само што видов од визит-картичката дека живееш во Лондон. Јас сум во Источен Сасекс. Нема да е лесно да се најдеме за вечера.“

„Не грижи се – имам автомобил, ќе дојдам. Кажи ми, има ли некој прекрасен ресторан во твоја близина каде што би можел да те одведам за да ти се извинам што ти упаднав во животот?“

„Верувал или не, има.“

И така започна сè.

* * *

Сега, Лео кимнува накај мојот телефон. „Дали некој ти пишал тебе или јас сум омилениот од нас двајца?“, се

шегува што малку ме пецнува, но само поради непријателското однесување на Тамсин.

„Ми пиша само Кара да ми се заблагодари за вчеравечер, што е навистина fino од нејзина страна, со оглед на тоа што веќе имаше пишано во групата на Ватсап – заедно со сите останати. Очигледно сите се многу љубезни тука. Ги виде ли сите честитки со „Со среќа вселување“ што ги добивме? Ги ставив во дневната, над каминот.“

„Да, ги видов. Сигурен сум дека неколку седмици ќе седат таму“, додава со насмевка, сакајќи да ме потсети на тоа дека сто години ги чувам изложени роденденските и божиќните честитки.

„Знам дека е чудно, но главно луѓето вложуваат големо внимание при бирањето честитка, па никогаш не можам да се натерам да ги фрлам во ѓубре.“ Си го протегам телото, па станувам.

„Каде одиш?“, ми вели и мрзеливо посегнува накај мене.

„Да направам салата како додаток за месото.“

Задоволно воздивнува. „Звучи прекрасно.“

Ме буди ненадејно движење, а до мене го гледам Лео исправен во креветот.

„Кој е таму?“, извикува, а гласот силно му одекнува во тишината на мракот. Доцна во ноќта е, па спалната соба е преплавена со темни сенки.

„Што се случува?“, прошепотувам. Ми се чини како да сум спиела само десет минути. Колку е часот, инаку? Се обидувам да го повлечам назад во кревет, но тој нетрпеливо ме оттргнува.

„Некој беше тука.“ Гласот му е остар, вознемирен.

„Што?“ Срцето ми потскокнува. Се исправам, веќе на полно будна и со преголема доза адреналин. „Каде?“

„Тука, во спалнава.“ Се труди да ја вклучи столната лампа, па вештачкото бело светло одеднаш ме ослепува. Неколкупати брзо трепнувам за да си го избистрам фокусот, па ја погледнувам собата. Нема никој, само вградениите плакари и столчето во аголот од просторијата, натрупано со облека од претходниот ден.